

ALEX SAARINEN

KUOLEMAN LAPSET

INFERNO ET INFERNUM

Kajin lukeminen;
Miten pääset alkuun?

Athanasian matkat

HEIKKI
KIVIMÄKI
KUOLEMAN
LAPSET

KUOLEMAN LAPSET

KUOLEMAN LAPSET

ALEX SAARINEN

Suunnittelu ja ideointi: Neo

© 2024 Saarinen, Alex

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-7246-1

PROLOGI

Eleleth käveli jännittyneesti kohti suurta palatsia. Hän oli suunnitellut tarkasti mitä sanoisi, jottei loukkaisi Isäänsä. Hän ei halunnut joutua suuriin ongelmiin muutaman ääneen sanotun lauseen takia.

Hän saapui suurien ovien eteen sydän rinnassa hakaten aivan liian kovaa. Isä ei tulisi arvostamaan Elelethin sanoja, mutta antaisi tämän kenties pysyä valtakunnassaan. Niinpä Eleleth veti syvään henkeä ja avasi oven.

Sali oli hohtavan valkea aina marmorilattiasta koristeelliseen kattoon. Isä istui korokkeella, jolla oli kaunis valtaistuin, ja pienellä pöydällä oli kulho viinirypäleitä, tuoretta leipää sekä tikarillinen punaviiniä.

”Lapseni, mikä tuo sinut luokseni tänä kauniina päivänä?” Isä kysyi hymyillen ja siemaisi pikaristaan.

”Isäni, haluan kysyä sinulta sinun viimeisimmästä päätöksestäsi.” Eleleth vilkaisi Isäänsä nopeasti ja huomasi tämän jännittyneet hartiat sekä kireän ilmeen.

”Mitä kyseenalaistettavaa siinä on?”

”En ymmärrä, miksi tuo lapsi ansaitsisi huonon elämän. Hän ei ole tehnyt mitään pahaa”, Eleleth totesi ja vilkaisi hermostuneena takanaan häämöttävää ovea.

”Lapseni, Kuten olen ennenkin sanonut, ei ole sinun tehtäväsi miettiä mikä tekemistäni asioista on oikein ja mikä väärin”, Isä totesi hampaidensa välistä puristaen pikaria nyrkkiinsä. ”Voit

poistua salistani.”

”Isä, kuuntele...” Eleleth yritti vielä kerran epätoivoisena, mutta se riitti hänen Isälleen.

”Enkeleiden tehtävä on olla uskollisia valtialleen sekä totella käskyjä. Olen antanut sinun elää minun valtakunnassani, syödä ja juoda minun valtakuntani ruokaa ja juomaa sekä antanut sinun elää synnitöntä elämää minun valtani alla. Annoin sinulle oikeuden osallistua tärkeisiin kokouksiin, jotta sinusta voisi tulla arvokas valtakuntani jäsen. Mutta sinä, Eleleth, olet rikkonut asettamiani ehtoja ja vastapalveluksia, joten näin ollen tuomitsen sinut ikuiseen kadotukseen. Sinulla ei ole enää oikeutta kutsua itseäsi Taivaan kansalaiseksi.”

Ja niin lattia Elelethin jalkojen alla mureni, kunnes hän putosi alas,

alas,

alas.

LUKU 1

Eleleth nousi istumaan tummalla, kivisellä maalla hämmentyneenä. Hän ei ollut tiennyt, että Helvettiin voisi joutua tuosta noin vain, sanomalla muutaman sanan Iniziolle, elämän Jumalalle.

Hän nousi ylös ja silmäili ympäristöään. Helvetti ei ollutkaan liekkien peitossa oleva tulivuori, kuten kaikki Taivaassa kertoivat: itse asiassa se näytti miltei tavalliselta kaupungilta. Suuret rakennukset muodostivat katujen verkoston, joilla demonit ja henget askelsivat. Tähdet täplittivät pimeää yötaivasta, mutta kuuta ei näkynyt missään. Suuren kaupungin sydämessä kohosi tummanharmaa kivilinna, jonka korkeat tornit näyttivät ylettyvän miltei mustalta sametilta näyttävään taivaaseen asti.

Eleleth huokaisi ihastuksesta ja lähti kävelemään alas mäeltä, jolle oli laskeutunut. Vanhat katulamput valaisivat kirkkaasti kävelyteitä, ja Eleleth katsoi lumoutuneena rakennuksia: suuret ja pienet kaupat loivat väritäpliä muuten niin tummille kaduille, kotitalot olivat jokainen toistaan erikoisempia. Helvetin asukkaat hälisivät kahviloissa ja pubeissa.

Vastaantulijat kuitenkin silmäilivät ja mulkoilivat Elelethiä osa kummoksuen, osa uteliaasti, jotkut jopa halveksuen. Pää pyörällä kaikesta uudesta näkemästään Eleleth ei kuitenkaan ajatellut noita katseita kovinkaan paljoa, vaan jatkoi kävelyään tietämättä, minne oli oikeastaan matkalla. *Mitä minun pitäisi*

tehdä? Eleleth pohti tajuttuaan, ettei kukaan ollut koskaan kertonut hänelle, mitä tehdä jos joutuu yllättäen Helvettiin. Toisaalta hän ei ollut koskaan ajatellut joutuvansa sinne, joten tiedolla ei ollut ollut väliä. Ei ennen kuin nyt.

Kierreltyään ympäriinsä ikuisuuden, ajasta täysin tiedottomana, joku huusi tien toiselta puolelta eikä Eleleth ensin tajunnut huutojen olevan osoitettu hänelle. Hän kääntyi katsomaan huutajaa, joka kysyi: "Varsin kauniit siivet! Värjäsitkö itse?" Sen jälkeen tämä rämähti nauruun porukkansa kanssa. Silloin Eleleth tajusi viimein, mistä omituiset katseet häntä kohtaan johtuivat: hän hohti Helvetin yössä kuin kirkas tähti valkeassa, harsomaisessa asussaan ja muutenkin hyvin vaaleassa ulkomuodossaan.

Ennen kuin demonit tien toisella puolella ehtivät huutaa mitään muuta Eleleth kuuli henkäyksen viereltään ja tunsii jonkun tarttuvan käteensä. Hänet kiskottiin korttelin ympäri kerrostalon ovelle. Elelethin mukaansa tempaissut tyttö jäi varjoon, eikä hän nähnyt tämän kasvoja, kun tämä avasi ulko-oven ja käsi tarttui jälleen Elelethin käteen johdattaen hänet toisessa kerroksessa sijaitsevaan asuntoon.

"Istu", kuului käsky, ja Eleleth etsiytyi ensimmäiselle tuolille jonka löysi pimeässä.

Hetken kuluttua himmeä kattovalo napsahti päälle paljastaen tytön, josta Eleleth ei kuitenkaan nähnyt muuta kuin lyhyet, punaiset hiukset ja mekon, joka ylettyi tämän polviin asti. Sitten tämä alkoi puhua: "En tiedä, mikä herra Inizioon on nyt mennyt, mutta sellaisen enkelin lähettäminen tänne yksinään jolle Helveti ei selvästikään ole tuttu, on jopa minusta

käsittämättömän typerää”, tyttö kuului mutisevan. Vedenkeitin napsahti päälle, ja kaksi mukia kolahti työtasolle niin lujaa, että Eleleth luuli niiden murentuvan posliinimuruksi. ”Mitä sinä teet täällä? Oletko matkalla Libitinan puheille? Oletko uusi lähettiopiskelija? Kuulin, että Inizio erotti jonkun läheteistään.”

”Minut heitettiin pois Taivaasta”, Eleleth vastasi häkeltyneenä, aiheuttaen hiljaisuuden laskeutumisen keittiöön.

”Mitä sinä teit, jotta sinut erotettiin Taivaasta?” tyttö kysyi lopulta ja katsahti häntä nopeasti olkansa yli hymyillen vinosti. Tämän tummankuparin väriset silmät näyttivät välähtävän valossa. ”Ja mitä teetä haluat? Käykö vihreä?”

”Loukkasin Iniziota ja sain porttikiellon hänen valtakuntaansa.”

”Olenkin aina ollut sitä mieltä, että Inizio on hyvin herkkänahkainen”, tyttö totesi naurahtaen. ”Nimeni on Amare.”

”Eleleth”, Eleleth vastasi ja hymyili hermostuneesti.

”Kutsun sinua Eleksi. Käykö vihreä tee?”

”Käy, kiitos.”

Hetken kuluttua Amare laski pöydälle pienen korillisen koristeellisia keksejä sekä kaksi mukillista vihreää teetä.

”No niin”, Amare aloitti ja hengitti syvään. ”Eleleth, sehän oli nimesi? Kertoisitko minulle hieman enemmän siitä, miksi olet täällä?”

Eleleth tarkasteli pikkuruisia suklaaruusuja keksien päällä eikä vastannut.

”Onko kaikki hyvin?” Amare kysyi huolestuneena.

Silloin Eleleth ei enää voinut estää itseään: ”Miksi sinä autat minua? Kuka sinä olet? Oletko työksesi Taivaasta erotettujen enkeleiden pelastaja?”

Amare hymyili. “Kuten kerroin, olen Amare. Ja autan sinua, koska huomasin, että tarvitset apua enkä halua, että noin upean näköiselle enkelille käy mitään.”

“Ai, kiitos”, Eleleth vastasi. Illan tapahtumat pyörivät hänen päässään äänekkäinä, ja kaikki tuntui tapahtuneen nopeatettuna.

“Voit yöpyä täällä tämän yön jos haluat, tai sitten voit lähteä ja vaellella kaduilla niin kauan että keksit miten saat asunnon”, Amare totesi nyökäten ovea kohti. “En estä sinua lähtemästä.”

Kun Eleleth pysyi jälleen hiljaa, Amare hymyili ja kysyi uudelleen: “Kerrotko tarkemmin, miksi olet täällä?”

Kun Eleleth pääsi tarinansa loppuun Amare nojasi leukaansa käsiinsä. Tee oli jäähtynyt, keksejä oli jäljellä enää muutamia.

Lopulta Amare puhui: “Ensinnäkin sinun pitää käydä Suurvelho Nemun luona. Hän voi auttaa noiden siipiesi kanssa”, hän totesi ja nyökkäsi kohti Elelethin hohtavan valkoisia siipiä. ”Toisekseen sinun pitää tavata Libitina. Hän valitsee ensimmäisen asuntosi ja auttaa sinut alkuun täällä, ellei päättä lähettää sinua muualle.”

“Kuulostaa hyvältä”, Eleleth nyökkäsi. Hän ei tiennyt lainkaan, kuka Suurvelho Nemu oli, mutta Libitinan, Helvetin valtiattaren hän oli tavannut muutaman kerran Inizion kokouksissa.

“Eiköhän laiteta sinulle peti valmiiksi.” Amare nousi ylös. “Kello alkaa olla paljon.”

Kun Elelethille oli pedattu vuode sohvalle, ilta kului Amaren kertoessa Elelethille Helvetistä ja sen säännöistä samalla, kun tämä uteli Elelethiltä Taivaasta.

”Eli siis Inizion juhlissa on melkein aina asukoodina *mahdollisimman valkoista*? Miten siellä erottaa ketään

toisistaan, jos kaikilla on samankaltainen asu?” Amare nauroi kuvitellessaan satoja enkeleitä samanlaisissa kaavuissa, mitä oli nähnyt joissakin kirjaston harvoista Taivaasta kertovissa kirjoissa, joita ei ollut hävitetty.

”Rehellisesti se on aika kaunis näky”, Eleleth sanoi hymyillen rennosti. Hän ei muistanut milloin viimeksi hänellä olisi ollut ystävä, joka uskalsi tai suostui arvostelemaan mitään mitä Inizio teki. ”Kaavut, joita ajattelet, ovat juhlapyyhiä varten. Inizio järjestää upeita konsertteja, joissa hänen parhain kuoronsa ja orkesterinsa esiintyvät. Nuo ovat ainoita juhlia, jossa kaikilla on täysin samanlainen asu.”

”Mielenkiintoista”, Amare vastasi ja pyyhki vettä silmistään. ”Nyt minä ehdotan, että syömme iltapalaa ja menemme nukkumaan. Meillä on huomenna kiireinen päivä.”

”Joo, kuulostaa hyvältä”, Eleleth sanoi. He söivät samalla, kun Amare etsi uuden hammasharjan kaappiensa kätköistä.

”En usko, että Obidienia haittaisi, jos nukkuisit hänen sängyssään, mutta parempi pelata varman päälle.”

”Obidien?” Eleleth kysyi suu täynnä leipää.

”Hän asuu kanssani, mutta ei tule tänään tänne yöksi”, Amare kertoi. ”Hän on joskus yötä linnan työntekijöille varatussa siivessä, koska täältä on pitkä matka kirjastoon. Aivan, kirjasto sijaitsee Libitinan linnassa. Hänen vaimonsa rakastaa lukea, joten Libitina käytännössä rakennutti kirjaston linnansa yhteyteen niin, että sinne pääsee niin palatsin kuin kadunkin kautta.”

”Eikö se ole vaarallista? Jos joku yrittää hyökätä Libitinan kimppuun hyödyntämällä kirjaston kulkureittiä?”

”Linnan ja kirjaston välisillä ovilla on vartijoita, jotka valvovat siitä kulkevia tarkasti. En kuitenkaan ymmärrä, miksi

kukaan haluaisi hyökätä hänen kimppuunsa. Helvettihän rakastaa hallitsijaansa!”

Sanottuaan hyvää yötä toisilleen Amare vetäytyi omaan huoneeseensa ja Eleleth asettui nukkumaan pehmeälle sohvalle. Hän seurasi seinällä tikittävän kellon verkostaan roikkuvaa hämähäkkiä esittävää heiluria silmillään, kunnes nukahti.

”Hyvää huomenta!” Toivotus tuntui kuuluvan aivan liian pian, ja Elelethiltä meni hetki muistaa, mitä edellisenä päivänä oli tapahtunut. Hän odotti jo auringonvalon häikäisevien säteiden tunkeutumista hänen silmäluomilleen, kun verhot vedettäisiin auki, mutta niin ei käynytäkään.

”Missä aurinko on?” Hän kysyi kummastellen katsoessaan ikkunasta ulos. Tummansinisellä taivaalla loistivat yhä kuu ja tähdet.

”Täällä ei ole aurinkoa. Ainoa tapa erottaa päivä ja yö toisistaan on katsoa taivaan väriä ja kelloa. Kuten näet, kello näyttää kymmentä ja taivas ei ole täydellisen musta enää, eli nyt on aamu.” Tämän selitettyään Amare syöksähti keittiöön, josta kuului paistinrasvan rätinää ja pannukakkujen tuoksu leijui olohuoneeseen houkutellen Elelethin ylös. Hän oli lainannut Amaren yhtä yöpukua, mustat polvipituiset shortsit sekä musta lyhythihainen paita, jonka rinnusta koristivat keltaiset tulppaanit.

Amare asetti lautasellisen mustikkapannukakkuja pöydälle ja nosti purkillisen jotakin punaista niiden viereen.

"Mitä tuossa on?" Eleleth kysyi epäröiden ottaessaan yhden kuohkeista pannukakuista.

Amare katsoi tätä ovelasti ennen kuin vastasi: "Me täällä Helvetissä tykkäämme maustaa leivonnaiset verellä."

"Verellä?"

"Kyllä vain. Maista ihmeessä, se voi olla aluksi hieman rautaisen makuista mutta totut kyllä!"

Eleleth tunsi pulssinsa kiihtyvän. Mistä verta saatiin? Luovuttivatko Helvetin asukkaat vertaan hilloja varten? Vai oliko Libitinalla oma työryhmänsä, joka haki verta eläviltä ihmisiltä? Ennen kuin hänen ajatuksensa ehtivät kiihtyä liian villeiksi, Amaren nauru katkaisi niiden kierteen ja sanoi: "Älä panikoi, se oli vitsi. Tämä on mansikkasiirappia."

"Miksi se näyttää noin tummalta?"

"Purkki on tehty tummasta lasista, joten totta kai siirapinkin väri näyttää tummemmalta."

"No se selittää", Eleleth mutisi nolona ylireagointinsa takia ja pursotti keittiön valossa paljon kirkkaamman punaista siirappia pannukakkujensa päälle. Amaren tukahdutettu hihitys sai Elelethinkin hymyilemään.

Aamiaisen jälkeen Amare etsi Obidienin vaatteista Elelethille jotakin päälle pantavaa, ja hän päätyi antamaan tälle tummansinisen nyöripaidan ja mustat housut, joiden vyötäröä koristivat kiiltävät napit.

"Haluatko hatun?" Amare kysyi ja ojensi Elelethille lätsää. "Se sopisi asuusi."

"Okei", Eleleth sanoi ja asetti hatun vaaleiden, lyhyiden kiharoidensa päälle. "Minne me menemme ensimmäiseksi?"

"Käydään ensimmäisenä Libitinan ja Suurvelho Nemun luona", Amare vastasi suoristellessaan ruusukuvioisen

mekkonsa helmaa, jonka alla oli krinoliini. "Sitten saamme tietää missä sinun tuleva kotisi on ja voimme viedä kaikki ostokset suoraan sinne."

Eleleth hengitti syvään hieman viileää ulkoilmaa, kun he kävelivät läheiselle bussipysäkillä.

"Linja-autolla pääsee nopeimmin", Amare totesi tähyillessään tietä kumpaankin suuntaan. "Kunhan pidät siipesi supussa, et herätä ylimääräistä huomiota."

Eleleth nyökkäsi vastaukseksi pitäen silmällä lähestyviä ajovaloja.

Matka linnalle tuntui menevän hetkessä, kun Eleleth katseli taakse jääviä puistoja, liikkeitä ja taloja. He nousivat kyydistä, Amare antoi kuskille pari omituista kolikkoa ennen kuin johti heidät suurille porteille, joilla vartijat seisoivat.

"Pysähtykää, arvot—" Vartija aloitti, mutta Amare keskeytti hänen lauseensa.

"Olemme matkalla Libitinan luo."

Eleleth seurasi keskustelua hiljaa vierestä, pohtien, kuinka Amare kehtasi puhua sillä tavoin vartijoille.

"Tämä on Eleleth. Menemme myös kirjastoon", Amare lisäsi. "Tarvitsemme Nemun apua."

Vartijat vaihtoivat epävarmoja katseita, mutta päättivät ilmeisesti olla haastamatta riitaa.

"Seth ei luota minuun." Amare naurahti johdattaessaan Elelethin aulan poikki portaikkoon, jota pitkin he kiipesivät toiseen kerrokseen. Linna oli valtava - portaita näytti risteilevän

kerroksesta kerrokseen, käytävät vaikuttivat jatkuvan loputtomiin, ja miltei täysin paljaat seinät saivat tilat vaikuttamaan sitäkin suuremmilta, mitä ne oikeasti olivat.

“Näiden ovien takana sijaitsee Libitinan valtaistuinsali.” Amare työnsi kauniista, tummasta puusta veistetyt ovet auki, ja sali niiden takana salpasi Elelethin hengen. Tummilla väreillä punottu matto peitti miltei koko lattiaa, kirjahyllyjen kirjat näyttivät kymmeniä tuhansia vuosia vanhoilta. Valaistus oli himmeää, mutta niin että salissa näki ympärilleen. Valtavaa takkaa ympäröivät mustat sohvut, ja kultahehkuisten liekkien varjot kurottivat kohti keskellä olevaa valtaistuinta.

Eleleth kohotti katseensa ja henkäisi. Valtaistuimella istui nainen, jonka vitivalkoinen iho hohti mustien hiusten alla, joissa siellä täällä näkyi vaaleita raitoja. Hiuksien lomasta näkyivät pukinsarvet, ja tällä oli yllään kaunein asu, jonka Eleleth oli koskaan nähnyt. Mustasta pitsistä ja organzakankaasta valmistettu päällysmekko verhosi alla olevan tanssiaismekon, jonka miehusta oli tehty verenpunaisesta silkistä. Kaunis punainen kangas liukuvärjäytyi mustaksi helmaksi.

”Hyvää iltaa. Käykää peremmälle”, nainen sanoi ja nyökkäsi kohti edessään olevia nojatuoleja. Amare ja Eleleth istuutuivat hiljaa.

”Libitina, tässä on Eleleth. Hänet potkittiin pois Taivaasta”, Amare selitti ja viittoi tätä.

Elelethistä näytti siltä kuin Kuoleman jumalattaren kasvoilla olisi käväissyt järkytys, mutta tunne mikä ikinä se olikaan, väistyi tämän kasvoilta nopeasti.

”Ja tulitte tietenkin hyväksyttämään Elelethin luonani?” Libitina kysyi.

”Kyllä”, Amare vastasi. Eleleth huomasi kuinka nuo kaksi katsoivat toisiaan silmiin. Tunsivatko he toisensa paremminkin kuin alamaisena ja kuningattarena? Tarkemmin katsottuna Eleleth huomasi, että noilla kahdella oli samoja piirteitä ulkonäössään.

”Miksi Inizio erotti sinut omasta valtakunnastaan?” Libitina kysyi ja käänsi katseensa Elelethiin kiinnostuneena.

”Hänen mielestään rikoin laadittuja sääntöjä ja ehtoja liian usein. Inizio ei arvosta kyseenalaistajiaan”, Eleleth vastasi katsellen takassa rätisevää tulta.

Libitina tuhahti. ”Inizion pitäisi kuunnella kansaansa eikä vallita diktaattorina. Sinusta oli tulossa hänen kirjurinsa? Vai sihteerikö? Näin sinut toisinaan kokouksissa.”

”Sihteerä”, Eleleth sanoi hiljaa ja kohtasi Libitinan katseen. Ennen kuin hän keksi, mikä tämän silmissä oli niin tuttua, tämä käänsi katseensa ja tokaisi: ”Voit jäädä.”

Elelethkin siirsi silmänsä takaisin mattoon ja kuiskasi kiitoksensa.

”Minne hän majoittuu?” Amare kysyi yrittäen peittää helpottuneen hymynsä.

”Tällä hetkellä minulla ei taida olla muita vapaita huoneistoja kuin linnani huoneistot sekä yhdelle hengelle turhan suuret omakotitalot.” Libitina pohti hetken ennen kuin teki ehdotuksensa: ”Jos se vain sopii sinulle ja Obidienille, Amare, voisitte kaikki kolme muuttaa lähemmäs linnaani. Elelethin ei tarvitsisi asua yksin, ja voisitte auttaa häntä sopeutumaan.”

”Kyllä se käy”, Amare vastasi ja nousi ylös lähteäkseen. Eleleth teki samoin. ”Milloin muutamme?”

”Käyn tarkastamassa mielessäni olevien talojen kunnot ja tiedotan teille viikon sisään päätökseni. Muuten saisitte päättää itse mutta tämä on Elelethin ensimmäinen oma koti täällä, ja

Elelethin elämä kuoleman jälkeen oli alusta asti täydellistä: etuoikeus asua palatsissa, tulevaisuus Elämän Jumalan arvostettuna sihteerinä, sielunystävä joka tuki häntä kaikessa, ei muita huolia kuin opiskeleminen upeassa yliopistossa sekä viikottaisista juhlista nauttiminen.

Niinpä Elelethin kirjaimellisesti taivaallinen elämä murenee, kun Isä yhtäkkiä lähettääkin hänet Helvettiin, Hallitsijatar Libitinan alaisuuteen ilman ainoatakaan rakennustiiltä uuden elämän aloittamiseksi. Onnekseen Eleleth saa apua kurittomalta Amarelta sekä mystiseltä Obidienilta, mutta kuinka enkeli voi sopeutua demonien joukkoon? Ja voiko Helvetistä löytää oman tarkoituksensa Taivaan tarjoamien mahdollisuuksien jälkeen?

Kansi: Rody Paavilainen

